

— Какъ размислѣвашъ ти тази работа, Халиле? отговорихъ азъ.

— Азъ мисля, че презъ лагжмътъ би могло да се намѣри изходъ въ лагжмътъ на съседна нѣкоя ежца.

— Хм! хм! — това е мъчно да се помисли. Хюсни-паша, който е правилъ тойзи каналъ, знаелъ е, сигурно, за кого го прави, и на изходитъ отъ нашия черни свѣтъ, за въ бѣлиятъ, трѣбва да е поржчилъ да заковатъ дебели желѣзни прѣчки.

— Но не можемъ-ли се опита, щото денемъ да влѣзе нѣкой въ каналътъ, и нощъ да стане опитъ: отъдолу да се прокопае зидътъ, отъ-къмъ градината на Фазилъ-паша? — Незная, колко удобенъ ще е каналътъ, рекохъ азъ; — освѣтъ това, кой е този юнакъ, гдѣто ще се опита за това?

— О, азъ го имамъ, викна Халилъ. Тукъ имамъ единъ приятель, карамацлия, на име Симонъ, комуто съмъ станалъ толковъ мѣтъ и драгъ, щото ме слѣдва като върна, мълчалива свѣрка. Занаядътъ му е лагжмджийство, и твърдѣ е якъ и ержченъ.

Тогозъ-човѣка показа ми го Халилъ; азъ се разговорихъ съ него, и тутакси му предложихъ, да се опита да слѣзе въ каналътъ, за да го разгледа и да опита: не-може-ли зидътъ отъ-вътрѣ да се прокопае.

Той пристана безъ придумване, заиска ми само, тѣй просто, тютюнъ и съчева. Азъ му дадохъ двѣ малки желѣза, които вардѣхме у себе; той, надъ-вечеръ, влѣзе въ седмиятъ заходъ, на който дупката бѣше най-голяма, затвори вратата и неизлѣзе вече.

Кѣсно, при-зори, дойде Халилъ въ коушгътъ ни, и ме намѣри още буденъ на постелката.

— Слушайте, рече той, Симонъ слѣзълъ долу. Каналътъ е доста широкъ и удобенъ а нечистотия нѣма много. Той налуталъ два, съ желѣзни прѣчки